

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

De incarnatione - Cod. Ettenheim-Münster 216

Aubry, J. P.

[S.l.], 1713

Quaestio 5ta

[urn:nbn:de:bsz:31-122286](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-122286)

De fine Incarnatiois

Questio ~~1~~ 2^a

1. Explicata Incarnatiois possibilitate, existenti
 convenientia ac necessitate quoniam facimus ad eundem casum
 explicandas, inter quas cum una saltem in intentione morantis
 sit causa finalis, de hac in ista questione agere quod in ista
 intelligendum est, quasi respectu Dei aliquid creatur propter
 finis Deum ad sui perfectionem ^{morantis} habere queat, cum ipse
 verum omni causa et finis sit ac propter hoc ipsum operetur
 omnia quaecumque fuerint sapienter et ordinate disponit, unquam
 velut medium ad alterutrumque ^{propter} ordinat, hinc illud patet quod
 et ad id quod Deus in carne dicitur aliquid intendit Incarnatiois
 quasi finis et causa finalis vocari

Articulus 1^{us}

Quenam sit causa finalis adequata Incarnatiois

2. Dicendum causa finalis adequata Incarnatiois est comprehensio
 et illis omnibus bonis per se amabilibus, quae occasione Incarnatiois
 obtineant et a Deo providebantur ista causa. Ratio est quia Deus
 propter omnia sua opera intendit omnia bona, quae a illis proveniunt
 et cultura, negotiaque bona in universo dabit et accedens ac propter
 illius intentionem: quod est per Incarnatioem, quod omni dicitur

Opem prefertibiam e, interit oia bona illa, que ex ead[em] p[ro]p[ri]etate
 ee p[ro]p[ri]etate, necq[ue] compleat[ur] ex his oib[us] e[st] ead[em] finalis ad equale
 p[ro]p[ri]etatis, singula vero N[on] ead[em] illis finalis in ad equale t[er]m[in]o.
 p[ro]p[ri]o illa bona si maxima p[ro]p[ri]etate ad q[ue] laps[us] p[ro]cipue redit[ur] &
 q[ui]s dicit que dicit d[omi]n[u]s d[omi]n[u]s q[ui]s dicit d[omi]n[u]s & que h[ab]et ceteros
 p[ro]p[ri]o dem[um] eor[um] que angelos p[ro]p[ri]etate ad ead[em] laps[us] p[ro]cipue
 multiplex divina gloria ascendentum, dum p[ro]p[ri]etate p[ro]cipue
 illis p[ro]p[ri]etate nimirum virum quantum eluxerunt o[mn]ipotentia
 n[on] p[ro]p[ri]etate, p[ro]p[ri]etate, p[ro]p[ri]etate, misericordia & que[m] cognoscit in ip[s]a
 h[ab]et humanit[ate] in h[ab]et ceteris angelisq[ue] ingens amor & p[ro]p[ri]etate
 amor laus venerat[ur] atq[ue] adeo ead[em] gloria d[omi]n[u]s ad ead[em] laps[us]
 spectant t[ame]n bona ipsi human[itate] h[ab]et infla unio[n]is n[on] p[ro]p[ri]etate
 gra[m] sanctificatis habitus virtutu[m] infuseru[n]t. h[ab]et beatoru[m] &
 cum ead[em] ead[em] qualia p[ro]p[ri]etate Redemptio ex all[ati]o[n]e no[m]inis
 ad d[omi]n[u]m p[ro]p[ri]etate Redemptio nostra t[ame]n a peccato t[ame]n a diaboli
 p[ro]p[ri]etate. Cui ead[em] p[ro]p[ri]etate. Cui sanctificatio nostra a d[omi]n[u]m
 Magisterium dum doctrina sua nos et exemplo ad o[mn]i virtute
 instruit, viamq[ue] monstravit ad salutem, q[ui] nobis sua
 reservavit, item adiutoriu[m] per q[ui] n[on] p[ro]p[ri]etate sua influat, dem[um]
 p[ro]p[ri]etate, q[ui] apud p[ro]p[ri]etate p[ro] nobis interponit, alia[m] &
 plurima. ad q[ui]ta laps[us] p[ro]p[ri]etate incun[di]p[ro]p[ri]etate Angelis t[ame]n
 h[ab]et beatis ac in imis t[ame]n ead[em] eius s[an]c[t]e Matre p[ro]p[ri]etate
 et p[ro]p[ri]etate ead[em] gra[m] iisdem angelis p[ro]p[ri]etate h[ab]et p[ro]p[ri]etate collata. &
 Et ista p[ro]p[ri]etate p[ro]p[ri]etate qui p[ro]p[ri]etate ead[em] ante Cui p[ro]p[ri]etate
 e[st] d[omi]n[u]s ip[s]e. Edo h[ab]et p[ro]p[ri]etate, seu su[m]ma[m] manus ip[s]e p[ro]p[ri]etate h[ab]et
 reliqui p[ro]p[ri]etate angelis, quia in h[ab]et o[mn]i gra[m] facta e[st]
 p[ro]p[ri]etate si quid e[st] p[ro]p[ri]etate ut h[ab]et h[ab]et p[ro]p[ri]etate p[ro]p[ri]etate

Et ultimatq' illiq' fuerit Deus, qui ubi seipsum super omnia
diligat, ita omnino à se distincta primario ac ultimatò operat
p' se seipsum. operans finis cui è Christus, ut pote p' se
summo dilecto. & h'c'is et inter hos maxime. P'ci. Mater
electi quoq' p'ra p'p'ris et sanctiores era mirans sanctis
quia d'isti à Deo magis amati. q' d'ant' Angeli.

Est q' ipso Christus erat p'ncipale amabile p' se seipsum, q'ò amari
im' debebat p' se seipsum, nec fuit q'ueriens ut ordinaret
ad alium finem mirans bonum, adeoq' n' benedictio, q'ò finis
qui p'cedens h'ic Christus fuerit. Recensio ac salutatio.
Et dicit: con quo ad alteru' membru', q'ò n' fuit q'ueriens
ad Christu' ut ordinaret ad aliu' seu finem mirans bonum
con: n' fuit q'ueriens ut ordinaret ad aliu' finem h'ic
im' amaret ut finis ac rase. p' se seipsum. Conueniens enim
è ut unumq'ue à Deo amet p' se tota amabilitate quod
ideoq' si aliquid est una amabilitate in rase finis p' se
p'ua p'fectione absoluta, habere in rase medi' p' se p'fectionem
respectiva, et amari n' illu' ut finis, d' om' ut mediu'. atq'
de facto h'ic ita à Deo è amata indicat. Scriptura, sic
enim Mathei 3. ait pater de Christo, hic è filius meus dilectus
in quo mihi bene complacuit. Joan. vero 3. sic Deus dilexit
munda ut filiu' suu' unigenitu' daret, ut omnis qui credit
in ipso n' pereat, sed habeat vitam æterna. mo' loci indicat
q'ò Christus amet à Deo rase et ut finis. Et lo' loco indicat
q'ò p' se nos amet.

Et sic si finis plus amat quam media, iuxta illud per quod unum
 quod est tale et illud magis tale, quod si est quod fuit medium respectu
 nostra salutis magis amat finem quam medium, quod est absurdum.
 Con: con: finis amat magis quam media, quae praecise habet
 rationem medium et solus ut talis amat. Con: finis amat magis
 quam media illa, quae non illud habet rationem medium, sed simul
 in amat quia sui ac finis nego aut.

art. 2. d. 9

An remedium peccati fuerit finis hinc
 quo non, ita nempe ut Christus non venisset
 si homo non peccasset?

Inter alios Incarnationis fines ut ante dictum est hinc
 Redemptio nostra. hinc Celebris ordo abroveris
 an redemptio fuerit incarnationis finis promerit, si vel talis finis
 quo non, ita ut si homo non peccasset, haec Redemptio, egeret,
 Deus non misisset Christum: an vero fuerit hinc finis ut
 si vel talis, ut licet hic finis advenisset, hoc tunc non peccasset
 si Christus venisset ob alios fines: Christum nihilominus venturum
 fuisse beatus cum doctore suo populi scolista, ac multi
 ex nostris Auctoribus non fuisse venturum docet hinc sanctus
 Thomas quae in art. 3: Cum omnia sua schola, quem ex
 nostris sequitur Gasquet, hinc aliis plurimi cum Comu
 videtur Ceterorum quoque theologorum.

Recurrendum est ad remedium peccati fuit Incarnationis causa
 finalis hinc quae non, adeoque Christus non venisset si homo non peccasset.

Huc spectat qd ex symbolo Con. Nycani in clusa recitat
 qui pter nos hoies et pter populi salute descendit de Calis
 et in carnate e. hac autem et alia complura satis indicant
 Repetunt peccati quippe qd n' repitit illud qd inuenit per tale
 sine quo n' venisset Chriq, quamvis enim scriptura plurimos
 quosq' dicit inuol. s'q' nostra p'ntentione, les'p'noni' delectat
 Chri' clarificat. hi' h' dicitur fuere et uoluit et conca
 Cum sine nostra Redemptio. nec e' satis credibile
 nobis cum sine pro Cateris ac in eo deitate et Miseri
 Cordia sua adeo frequenter commentatur quippe. p' illud dario
 et ex occasione p'ntis ad nos redimendos in carne p'p'abili
 Calos delapsus est. Certe p' q' quippe Chri' hanc
 ueritas et uana gloria minime cupit. Cupit a' uerica
 caritate liberat' Constantinopolin uenisset, atq' ut amica sua
 caritas demonstrat, p' q' et absolute protestant' p'
 n' eorum qui libertate gaudent, p' captiuorum q' ad uenisse
 nec alid Cal' afferret, nisi qua cum tali Redemptio
 est coeca, nemo n' crederet, eam sine p'ntia et finale
 p'ie qua alioquin n' uenisset.

Quod ali: ostendit ex testimonio S. patrum, qui allata supra
 scriptura legitima n' aliter uolunt, atq' ob. Ita Costen
 negant Chri' quippe uenturus p' peccatum quippe. p'
 Crigeny homil. 24. in numero, ait: pone, n' quippe peccatum
 n' uenisset quippe qd si agnus fuerit d' n' uenisset ho
 q' erat a' uenisset p' uenisset. S. Athanasius p' m. 3. q' d' a
 arianos. de his uenisset h' uenisset erat, qua' illi
 uenisset, qua' uenisset carne n' uenisset, et paulo post
 n' igit' p' uenisset p' uenisset salute et uenisset
 mortis ad uenisset.

S. Gregorius Nahan cum oratio dicitur quae antequam
 a Deo sit nos suscepta eam respicit. effectus ut nobis
 salus pararet. quid enim aliud eam offerri potest? Chrysostomus
 loquitur hominibus in Genesim: pro nihil aliud quam in ista
 nostra carne et alia huiusmodi, nisi ut nos obnoxios
 et maledictos liberaret. & Hieronymus lib. 5 aduersus
 hereses Cap. 124 si non haberet caro saluari, nequaquam
 verbum factum esset caro. & Ambrosius lib. de Incarnat. Cap. 6
 nam quae erat caro incarnationis nisi ut caro quae periret
 redimeretur? S. Augustinus sermo 4 de verbis Apoli. vovis
 filii hominis quare? saluum facere quod perierat. quod pro
 si periret, filii hominis non veniret. & hoc magis pro
 in pentecoste. si enim hoc ad imaginem dei factum in
 sua honore sua mansisset, creator mundi creator
 mundi. & Gregorius Magnus lib. 9 Cap. 10 in iuan. lib. 1
 Regum: si ergo pro peccatoribus venit, si peccata deceret, cum
 venire non oporteret. plura adhuc alia ac magis lae
 testimonia afferunt Auctores, quibus accedit ecclesia catholica
 consensus, quae in hymno canit ubi loquitur leuata foetibus
 canit, ore tu respicit ad peccatum, quod carni morte dedit. &
 o felix culpa quae tale ac istud meruit habere quod dicitur.
 ea quibus omnibus satis manifestum est adducta, cum plura testimonia
 a patribus consensu sumpta accepta, ut in de pro cuius consensu
 dicitur ita veritas in peccati remissionem, ut si hoc non dicitur neque
 ille aduenisset. Cum igitur scriptura iuxta consensum patrum
 interpretari intelligat a reddentibus imbecillis, haec autem
 a patribus in nostra eadem sensu accipimus nostram sententiam
 seu scripturam & quoniam preferenda est gratia.

Sed est ad verum. Cetera scripturae ac patrum loqui de adventu
 Christi in carne passibili. Ita ut nulla querit hinc causa reprobis
 Cur passibilis humanitas induerit: si tamen negro, Petri
 alius habuisse finem reprobis, ipse ipsa dei gloria et hinc
 mysterium excellentia Christi dignitatem cum omni mundi perfectione
 sanctificatione, Regis hinc exemplum et ob quod finem tam non
 posita. Sed exemplum a peccato reprobis Christi in corpore passibili
 in presentibus dicitur missis est.

11.

Sed hanc expositionem esse violentam nemo non videt, et hinc contra est
 pro, ubi nihil efficacius obstat scripturae et patrum in hanc
 sensum plano et non alieno ac restricto exponere tenemur, nihil
 ante efficaciter obstat, et objectionibus palam quod
 Contra est idem patrum verba loqui, quod quod fieri potest verba sunt intelligi.
 Contra est istis, cum scriptura et patres toties de fine incarnationis
 loquuntur talis credibile non est per loqui de fine reprobis in qua
 imario, ob quod Christus in abstracto tanto nihilominus
 venisset, cum tamen in ad fidelium recta instructione et Christi
 de ipsa gloria pertraheret, unde contra est istis, quia sequitur
 patres per restrictiones mentales tam verba absolute
 ac sine exceptione loqui, ubi facile in distinguere poterant inducere
 falsaria erroris, quo existimarent, ad quippe causa reprobis, hinc
 enim de Christo ante mortem absolute dicitur eum non habuisse carnem
 subintelligendo impassibile, et post mortem subintelligendo passibile, et non
 non videt eum mentis restrictione usum, quod ante alium quod scripturae
 pro absolute dicitur et cum origine, absente peccato, si
 Christi mansurum, quod orat Deus verbum.

Vel cum Athar: Carne n' venturum? & cum Hieronimo Verbum
 nequaquam Carne factum iri: et cum Augustino filius
 hominis n' venturum, et cum Leone Creatore mundi: Creatura
 n' futurum? et cum dicitur galla alba fuisse cad' cur venisset
 contra e' ista q'libet p'la non ee negligantibus, qua
 negat oia post se, adeoq' n' solum modo, sed in incarnationis
 p'prietat' negant patres, illi, qui Christu' n' venturum ee dicebant,
 nisi peccatu' praecessisset, p' quis enim dicit, postu' hodie in
 scabell' n' venisse, a' solum negare censet. p' q' post n' venisset
 cum Calano et attramento. Et negare censet absolute
 p' venisset ad scholas, adeoq' falsa simpliciter e' p'positio
 si revera fuit in schola licet sine Calano et attramento.
 Contra e' bonu' d'ct' hanc multa bene aperta ac in iis p'prietatibus
 s' patris testimonia a' p'risu' p'prie d'ct' hanc hanc
 aliena, et inde effingere restrictiones mentales, lamprobatas,
 vix quinque anq' ex inde p'lati p'tent' solvere, oiaq'
 d'ct' p'latu' ope p'prie restrictionis? Nec dicas ipsis
 d'ct' d'ct' aliquid usum restrictionis mentali, ut q' p'prie
 dicit: vos ascendite ad dies saesul' p'prie, ego autem n' ascendi
 manifeste scilicet et cum discipulis: non postea quasi in
 a' cultu' ascendit. Imo em in iusta nos sancti patres hanc restrictionem
 ut usi, ut cum fluxu' illoru' aperant, nulla fuisse alia cad'
 incarnationis, cum in nobis em' p'prie q'libet remedium generati
 n' fuisse ca' d'ct' p'prie adaequata, sed fuisse adhuc alio q'nt'
 Contra epia e' quia q' hanc loquerent' tunc de a'p'prie suo
 manifeste et cum discipulis, colligi p'terat de discipulis, non
 ut cum ipsis ascenderet, retinebant discipuli, atq' hoc p'prie
 factu' p' ee negant.

121.

Et hoc apparet quod scilicet cum tali restrictione locum suum, certe
 quodlibet aliter, cum scriptura testatur, quod deus Christus ascendit
 in caelum. Quis autem quod patres dixerunt, nulla alia finis
 causa incarnationis nisi remedium peccati, per hoc non negaverunt
 aliam adhuc esse causam angelicam, et cum peccati remedio concesserunt
 pariter quodlibet aliter esse et eo, quod in scriptura, ubi et scriptura
 praeter hanc rationem postulat aliam quoque causam incarnationis adduxerunt.
 Et vero quod idem, cum toties ac tam explicitis verbis negaverunt.
 Christum venturum quibus pro peccato non fuerit, locum suum esse
 cum restrictione illa mentali, quae advenit illis adhaerentibus,
 nec a ipsi patribus quodlibet, nec aliter probari potest. Solvuntur obiecta.

Solvuntur obiectiones

Primo si Christus fuit praedestinatus, seu decretus antequam
 de ceteris crearetur, aliter non ac permisso peccati, et veritas
 eius peccati non fuerit, sed propter id verum: quod si. Major est causa
 supposita ab adversa parte illi: propter ea factis libentis. si enim
 ad obsequium uno Christo dicitur esse magis dei invisibilis
 et uno penitus in creatura ad hoc, et dicitur, quos praedestinavit
 et praedestinavit propter fieri imaginem glorie suae, ut sit ipse
 inoperatus in multis gentibus. Proverbum & in gloria christi
 dicitur. Christus posuit me in vestibus viri sapientiae, antequam quicquam
 crearetur a seipso. haec autem omnia dicuntur cum quibusdam
 reservationibus seu decretis antequam de ceteris crearetur, et sic
 alteris hominibus adeoque in permisso peccati: quod si. Certe Christus
 fuit finis cui, propter quod per ipsum agerent tota universa et
 permisit ipsum esse peccatum, ut quodlibet de illo ad hab. ratio
 de celis enim eius, quaeque omnia, et per quae omnia, qui multos filios
 in gloria abduxerunt, auctorem salutis eorum per passionem sustinuit.

Et ea illa una ad Corin. & oia vestra s̄, vos ante Chri
 Chri ante dei. s̄m in unicate. s̄m in unicate. s̄m in unicate.
 ubi docet, Cuius finale iustificacōis postea ex gloria
 Chri: alqui finis prior in iustificatione operantis qua
 media: q̄ Chri fuit prior in iustificatione dei qua
 ac iustificacō nostra. Cetera creatura, et sic est quia
 de creat̄ ante ista. q̄ si venit t̄i vanifet, om̄i peccatu
 ac deceptio nostra n̄ damp̄: q̄ pro responsione notanda
 q̄ licet in sensu real. Quis unico illa decreto de carnal. oia
 ut gratia realer loq̄ n̄ de carnal. uno p̄ig qua saltem
 presentiae ac posteritatis cadente p̄p̄a apud decretu
 theol. in hoc pro decreto realer unico plures
 possibiliter ac signa ratiōis utivocant inter se distinguunt
 quoru unu p̄ae nostra s̄ p̄ig altero, p̄ae
 ordine.

Porro ordine haru signoru aumat de sumendo eē ex his
 obis divina voluntas, seu ex diversis affectibus a Deo
 volentis diversis eoru inter se concessione, dependentia ac
 habitudine ad invicem, maxime vero ex habitudine illa, quam
 hab̄ inter se in ordine ad divina voluntas ordinante sicut ad
 aliud, et volente unu p̄ter aliud, sive potius volente ut
 unu s̄t p̄ter aliud: ac p̄inde. Illud ratiōe nostra intelligi
 in divina voluntate eē p̄ig altero seu de carnal. in p̄sentia
 ratiōis. q̄ e ratiōis s̄m alteris. Illud vero p̄teris seu in
 posterore ratiōis ratiōis, q̄ e p̄ter aliud. Illud s̄t aliud
 capite alio q̄ in sensu unu eē p̄ig altero in decretis divinis
 ip̄ q̄m s̄t unu p̄ae alteri dignitate, in q̄m in a Deo
 magis appetit ac amat quā alteru.

Hoc precibus duplex intelligi potest Chrg in decretis antea
 alias creatas seu in priori signo cuius ad illas. mo flit
 in qm' deus existens aliam creaturam maxime in contemplatione
 et justificatione nostra ordinavit ad Christum hanc ad fine
 Cui saltem partialis ac mediatus et ad gloria illius hanc
 ad fine qm'. id est in qm' id est Chrg tum nos tam alios creatas
 dignitate plurimum ante cedit, id est magis a Deo fuit
 appetitus et amatus. Jam vero ex nullo hoc Capite sequitur qd
 deus ita docere voluit Chrg, ut huius existens voluisset
 quantum peccat ac Ruptio nostra in duplet, in enim ex
 uno Capite, quia apte videtur, ut medius aliquid ab operante
 suo ordinari ad certum fine, ut in si operans medius illud
 non velle, in fine non velle, de quo licet non respectu alterius
 habeat rationem suam, in se ipso est independens ab illo, sed
 ab eodem dependere et quidem in illa in executione in qm'
 re ipsa potest dependere ab illo medius, sed in in ratione
 operantis, in qm' debet finis ipso non dependere ab operante,
 nisi plane velle habeat rationem. magis ex uno Capite, quia licet
 non sit dignus altero, deus qd unum magis a se, quae alterum
 in se ipso, ut ita velle aliquid qd est dignus, ut in id est velle, nisi
 plane velle aliquid magis dignum.

Alig ex his patet responsio ad objectionem in hac re capitalem
 Quod enim nego magis est in: si Chrg, quod decretis antea
 de creatas nullis alig hanc et permissio peccati, si magis, fuit
 decretis ante adhesionem semper in hac deholante omnia in de
 pendentia illius in dicto decreto curio ab existens aliorum
 hanc ac permissio peccati se verificat omni peccati non
 existens fuit con: si fuit decretis ante adhesionem dicente
 solum velle finis Cui, quem ille habet respectu aliorum hanc ac

19

Ibi s. Irenaeus et s. Grillus pro nostra sententia
 ostensum est ad auct. s. August. De heresim quaedam dicitur
 in statu innocentiae dicitur quod Constantinus Imperator
 Martinum, quod apostolus negavit sententiam dicit in Christo et Ecclesia
 s. dicitur, quod Martinus in se fuisse sententiam in Christo
 Ecclesia, hoc est, sententiam significans unionem Christi cum Ecclesia
 unde ex hoc loco nihil videtur maxime cum alibi
 s. Doctor nostra sententia aperte lenial. s. Libertas non
 magis manifeste nobiscum sentit liber de operibus s.
 Spiritibus Cap. 6. dicitur ita allegari: s. quod Constantinus
 tibi dicitur nos Deus Christus, quia hoc factus est: atque
 equa vultus nobis debet hoc Christus quia propter nos in
 Deum assumptus est: non nisi quod sententiam peritatem, Cui
 Cui in assumpti in Deum debetur, nulla dicitur, quod in
 ut voluit dicitur in sententia opposita dicitur, quod in ea
 obis nobis loco si liquat, ut est, et hoc alibi s. patribus
 antiquioribus adferri videtur.

23

Quod quod ordinate vult uno vult fieri, deum media
 et inter media pro vult media fieri propinquiora, et postea
 remotiora: s. Deus ab aeterno vult omnia ordinata fieri pro
 proim voluit fieri quae media et inter ista proim propinqua
 quae remota. aliquid enim quae Deus vult, vult in proim
 Cui est ipse vel, fieri pro eius gloria, in deum autem hinc
 fieri lum dignitas lum ubi hinc propinquius est Cui lum
 ipse inter omnia ponenda sit proim propinquius et per se actiones
 immediate dei gloria longe magis proim proim quam
 cetera creaturae: pro Deum proim voluit hinc quam
 ceteras creaturas, et quod aliter incarnatio deus est ante ceteras
 creaturas, atque ante deum, deum proim proim.

Hoc autem iusta nos falsum est, quia si Christus inanis sermo
 fuit per nos pro ratione in qua per nos pro fine,
 si ergo decreta sunt rationis nostrae qua Christus in
 quo hoc arguitur per hanc, quod cum ergo voluerit gloriam per
 qua Christus cum illi ad verum intendant hinc ante ois aliam
 creaturam super deerebu. Hinc vero directa duplex colligi
 potest et dicitur: nam uno quod si sermo sit de personis
 reali et ex natura sui talis inter volitione finis est mediorum, et
 negatur et dicitur: nam qui vult ordinare vult per ergo finis
 qua media est inter hanc persequitur ergo qua se voluita posito
 per finis et media vult per actus plures inter se ordinatos con:
 sequitur ergo hanc. Si vero sermo sit de personis rationis hanc
 sit transmissis omnibus negatur. Et dicitur: sed presumptum, quod
 iuxta nos Christus non est ante rationem nostram duplex deerebu,
 ad rationem vero ad hanc dicitur, quod licet alio modo de capite dicitur per hanc,
 sed in his nostrae res decreta in priori signo rationis qua de hanc
 in quibus scilicet illa erat finis qui per qua deerebu et Christus in
 si malis alio modo de capite Christus dicitur et in decreta in priori
 signo rationis qua de rationis nostrae, in quibus scilicet illa erat
 finis cui scilicet mediatum nostrae rationis: sed in quibus illa
 erat dignior et magis a se amatum magisque cum ad dei
 gloriam gaudens qua cuncta alia creatura.

Obiectum: si Christus non venisset, non datus peccato sequitur. Quare
 bona aliquid mere occasione: hoc est invariabile. Et dicitur: hanc
 sequitur illud esse bonum mere occasione natum hoc est invariabile
 occasione peccati, ut in omni fine hoc potenter poni potuisset
 ac de facto in potestatem sit in ratione solus peccati, sed in per
 se con: sequitur illud esse bonum occasione hanc illud, id est per
 potestatem nec potestatem potenter nisi occasione peccati nec
 rationabile per se nego hanc.

27

Si ces. Regunt saltem sua celsentia peccato debere
 Chan? ut pote sine quo n̄ est. R. dego secula, ut enim
 nec mediciq. sua arte, nec qualiscumq. reparata salute
 morbo d̄, ita neq. saluator n̄ ip̄ione sua peccato
 salutis d̄tributivo et iudiciale n̄ saluator merenti d̄
 esto sicut nosq. neq. peccata salute, ita peccata saluatoris
 n̄ ip̄ione procedat.

26. Si ces. idō Regunt item Chan debere et est posse gaudere de peccato
 nostro cog. sine hoc ip̄o n̄ haberet existentia, de qua b̄ ubiq.
 gaudet. q̄. R. nego item q̄. quia licet Ch̄s gaudere possit
 de bono q̄ de nostro peccato d̄ gaudet, sed de sua existentia
 n̄ b̄ iusticia Regunt, q̄ gaudere tam possit de peccato, q̄ d̄
 occasio illig. sicut quavis Reg gaudet de existentia peccati
 boni, n̄ b̄ iusticia gaudere pot. de peccato, licet em̄ gaudet b̄
 n̄ possit dari sine peccato imo multo magis quā in carnā
 cum peccato ad existentia per se et ip̄o n̄ gaudet
 ad incarnationē vero salū h̄ et n̄ per accidens.

29.

29. Si ces. Si peccata n̄ sunt. b̄ alii h̄es, cessant q̄
 em̄ Ch̄s. q̄ Con: Deus plus amat Ch̄m quā alios h̄es
 q̄ h̄ voluisset aliorū h̄m existentia, licet peccato n̄ existente
 multo magis voluisset existentia Ch̄i. R. nego Con: ad p̄b̄ā
 item nego Con: licet enim peccato n̄ dato, Deus Ch̄m n̄
 voluisset, alios autē h̄es voluisset, b̄ de facto absolute
 incomparabiliter maiora bona voluit Ch̄m quā alij h̄es
 et in eodē magis sibi complacet et p̄ter absolute em̄ plus
 amat Ch̄m quā alios. possit em̄ q̄. ut p̄b̄ā, Deus plus
 amat Ch̄m et p̄ter boni absolute ipsi voluit quā
 alios h̄es Con: em̄ et p̄ter boni eodē voluit gubernate
 pro excessus alij possibilibus quide, absolute b̄ n̄ possit
 nec potēdis nego.

Dices Salte si datus impet alii hoer n dato peccato de hoi q
 n ostendit, magis amaret Deus hoer qua Chri. hoc n p hoi
 cum amor dei ordinatq se n quibet proportionalitq bonitai
 amabilitai obloru. qd qd quia alius in eo casu Deus hoer
 alios praelipet Chri. qd d' ingrements. qd in Maj. magis
 amaret alios hoer amore practico et efficaciter imperante
 puelione rei con. amore con. seculari qd puelione in complacentia
 dei de puelitae ac dignitae nem nego. amorate seculari
 totum et e proportionalitq bonitai ac dignitai obloru, n stem
 nio in practico et e proportionalitq, ita npe, ut quo magis
 aliquid bonu e, eo magis debeat amari amore imperante puelione
 Maj. nam Deus de facto avicula exilente magis amavit
 practica qua innumeros angelos mere ppeles, quam vis longe
 major est dignitai angeloru obloru. si barely. ad qd in
 di Maj. praelipet alios hoer Chri. si ex in boni puelitae
 pure omipiva Chri con. puelitae e spiritualitae, qua videlicet
 alios hoer alioe maini meritu expendi qua Chri nego.

Dices Salte Deus magis amaret Chri, si ipse voluisset
 em pre peccato quam si voluisset ipse et p puelione peccati
 so pertinet ad dignitae Chri, ut querit a Deo analogi
 maiore amore, quo sperat amari. qd di Maj. magis amaret
 Chri et pte boni ipsi voluti absolute nego, et pte boni
 eider voluti mere puelitae pro alio creatu pure
 puelitae.

Obi 6. si Deus miraret Chri se ut satisfacere
 pro peccatis nostris si Chri n quibet ad nos redi
 mendo d' restatq. alioquin n redimendo se ipse, ut pax
 eum n mitteret, et sic dei de cretu puelitae puelitae
 con. e absurdu.

In nego sequela & dislinguunt nestalg nestae gregor
 libera determinate unig Chri a deo pparisa per
 scia media con: quib nestalg absolute ac nestae ante
 cedente nego maji ad hanc addita. Post qm h. Chri n
 Mediuset salis lacere pro nobis, n' gustat qm ppet
 de cultu? id decipet ut secretu illud n' quifet salu.

31.

Chri qm de hoc legitur nos ee melioris ne conditionis et
 a deo magis diligere, quam si n' peccasset, quia si Chri
 carnifera psequens e falsu, quid pcul' p'm magis diligit
 peccatores, quam peccatores, si magis diligit innocentes, quam
 nocentes. Sed si: ppetat' ppet' nos ne ee melioris conditionis
 sed n' quid con: ppetat' melioris negat. Sed quid melioris
 conditionis ne sum, quia Chri hanc aliam si ppeturi. abs:
 hanc n' peccat' conditionis eam ppetat' et quo ad bona nobis
 in hoc melioris: si h' n' ee in qua ppetat' et in qua
 graviter lapsi eam, qd ppetat' e: nam si a peccat' mur,
 in iustitia originali sine peccato, peccat' qd ppetat' in iustitia
 a peccato ac misericorditer amaret, deo magis unig et
 amplioribus gratiis ad fine' ultimum melioris ppetat' eum qd
 certis ppetat' hanc quid e' longe magis bonu in se
 qua bona qua nobis in hoc, de hanc nobis fil' colit' qd nos
 ee n' nisi per bona qua hanc meritis comunicata melioris
 deo qd ppetat' redd' b. ppetat' hanc ppet' pro ppetat' misoni
 cordia mandu' ppet' peccat' magis quam ante ppetat'
 tum quia ppetat' ppet' unigenit' dedit, tum quia mandu'
 ppetat' peccat' et hanc ppetat' honore cum
 de coronando ppetat' redd' b. tum quia talis ppetat'
 maior ppetat' e' in iustitia qua amicu' diligit

Quo est: n' e' inter vera, de solum ceteris paribus, quis enim
 dicit ipse centes ingente a Deo plus quam Magdalena sp. 3a
 n' lenta Diligi.

Est q' si peccato n' dato Christus n' venisset et peccatum quid
 Cui moralis Cuius Christus venisset, adeo q' peccatum fuit prior na
 ad Incarnacionem, quia peccatum manifestet Deum ad ponendam Incarnacionem
 et quid n' ut est dependenter ab hoc de quibus erat futurum.
 Alii q' Incarnacionem fuit prior na ad peccatum, q' peccatum
 n' fuit e' prior na ad Incarnacionem, ne daretur multa na
 prioritas q' implicat. Anq' q' Incarnacionem fuit prior na ad
 Revelacionem sui facta malis angelis antecederet ad illorum peccatum,
 et revelacio hanc erat prior na ad peccatum angelorum, q' o
 nocebant se submittere Christo ipsi revelato, et peccatum hoc
 angelorum erat prior na ad tentacionem atq' adeo ad peccatum Adami
 a malo angelo. Seducti, adeo q' a uno ad ultimum Incarnacionem
 fuit prior na ad peccatum Adami. Et imo a multis solum
 transmitti et negari supponitur, multa in Cuius moralibus
 prioritas e' impossibile et repugnat. Cum tamen malis fugone
 Angelis a Deo revelatae Incarnacionem n' ut absolute
 futura de Deo ut possibile, atq' eegisse ab inde, ut peccator
 se ostenderent ad exhibenda Deo huius Reverentia, cum
 quo p' sumeret naa sua: iuxta qua' Rationem Incarnacionem
 n' ut absolute futura de ut possibile, et ad summum sub conditione
 futura fuit prior na prior ipsa revelacio fuerit et Adami
 peccatum antecederet, quia si verum e' verum, q' angelis
 revelata fuerit Incarnacionem n' ut possibile, de ut absolute
 futura, hinc facta Bona rep' q' Incarnacionem prior na
 fuerit ad revelacionem scripta facta angelis

Quia licet deus non possit dicere ac revelare nisi verum, si non
 requirit, ut fieri videtur deus dicit ac revelat. Et verum proprio
 nomine, quam deus dicit ac revelat. Et per quingore, ut locutus
 ac revelat. Quia si causa et occasio veritatis obliuia, itant
 quos in priori signo non dicit in posteriori. autem verificat,
 ubi patet in versione Ezechielica, ubi dicitur de eandem
 hoc est ego meus, fecit, ut panis quiesceret in ege christi et
 sic causavit veritatem sui videri, ac punde locutione illa
 fuit causa versionis et prior non qua veritas obliuia.
 Simili ratio non cum deus praevident quod si angelus
 revelaret futura incarnatione lehi, revelat futura et occasio
 peccati Luciferi, atque adam et ipsius incarnatione, per quam
 verificat revelat, de re vit revelare, incarnatione, punde
 peccati Luciferi et adam, et sic disponere tota serie
 ut incarnatione ponat occasio peccati et in remedium
 illig. et sic revelat incarnatione si fuit facta, quia
 futura erat alium incarnatione ut est de peccati revelat
 et propter revelat fuit prior non ad incarnatione et in viciis.

33

Si ces de hoc sequitur, quod Lucifer et adam ad peccatum non
 fuerunt liberi: quod autem per revelat illa erat et punde
 cum futura incarnatione, quia et punde erat
 et punde concea cum decreto permissivo peccati ad incarnatione
 futura prae-supposito. sicut quod Lucifer et adam non fuerunt
 liberi ad ipsa revelat sibi facta impedire et punde
 significat si non fuerunt liberi ad impedire peccati
 cum quo revelat per se huiusmodi et de alio permissivo

Erat epulus coneca. Et nego illat, ad pbaco dicit, ant dvelao
 illa erat epulus coneca cum incarnato quidocumq; futura con-
 futura in remediū peccati ab ipsa reuelao dependit, nego aut
 nam incarnatio fieri poterat et alio fine, quā in remediū
 peccati, nec Deus hunc finem illis revelavit. unde nego imo con:
 op reuelao incarnationis fuerit epulus coneca cum decreto peccati
 permissivo, quia sicut decretū sic fieri potuit in dolo a
 pectis media peccati et decreto peccati permissivo, quemvis
 igitur Lucifer et Adam et hypotesi reuelaois non facte
 n fuerint liberi ad impedendū a saluificanda, quia in
 reuelao pro ut in dolo facta fuit erat indifferens, ut cum
 peccato et nego peccati iungeret, sicut fuerant liberi
 ad peccandū sic erant liberi ad impedendū. Et media
 et decretū peccati permissivo, atq; adeo in ad impedendū
 decretū incarnationis in remediū peccati futura.

37

Post q. Angeli boni ubi et Adam abierunt fide in
 Chrou em antedec ad oī peccatu. qd om si hoc n fuisse et
 secutu. In venisset Chro, quia fides illa n pmisset saluificari.
 Et trans: ant. nego con: quia licet fides illa n pmisset
 saluificari pmisset in in cetera, et verera n eadē fides
 si peccatu n fuisse secutu, ego Deus incarnato n
 reuelasset.

35

Post ultimo incarnatio fuit prior natā ad oīs grāas lapsus
 angelorum et Adam precedentes, quia oīs illas meritis fuit
 Chro, et propterea eade grāa suspensio data, licet peccatu
 n eadē fides, qd egi Chro fuisse calget si peccatu n
 fuisse salu. Et trans: ant. qd ad rem dicitur, aliter e
 eade grāa fuisse data quodocumq; et si peccatu n fuisse trans.

Supponit data de peccato a virili Christi et si peccatum fuerit, prout
 art. 2. an peccatum superior finis fuerit de illis peccatis
 originalis quae actualis
 articulus 2. ius

An in carnis principalis finis fuerit
 de letis peccati originalis quae actualis

Certum est Christi de lacte venisse in per originale illud nec tunc
 per actualis per per utrumque simul. quod et scriptura in
 Psalms 53 dicitur. attitit et per scelera nostra et posuit
 dicit in eo iniquitates eius nostras; ubi per scelera peccata
 actualia, per iniquitates vero peccata originalia et
 ab eorum. In Joan: vno. sanguis Christi emundat nos
 ab omni peccato. quod ante imo an principalis venisset
 originale. et an si solum originale fuerit in actualibus
 tunc venisset. Et sic an venisset, si fuerit actualis tunc
 sine originali.

39

Dicendum imo cum s. Thoma et c. dicitur quod principalis
 venit per peccatum originale quod personale quod tunc
 dicitur quia gravioris mali retinetur per se et principalis
 quod veniens minoris mali. peccatum originale propter quod
 malu' fuit quod personale! licet enim actualis saltem
 malitia respectu nostri per maiora intensius ut pote
 volitae physice propria facta quae originale ut a nobis habet
 originale tunc principalis quod tunc quia inficit totum humanum
 genus sicut ante natus philippus imo et hoc est caput bonum
 gentibus dicitur et est emittit quae bonum unum in actu
 dicitur sicut quod quod malu' totum gentibus quae malu' per
 particularium.

71.

Chrg ad patendum veniret, licet n̄ p̄bat (Qu) de facto
 velle, ut vultus patiat
 Ob̄ q̄ apl̄ q̄ apl̄ ad galatas c. dicit, quid i licet vult
 vult dicit p̄bat q̄ p̄bat, quibz verbis vult, et chrg, ubi p̄
 om̄ibz ita p̄ papulis vult, et apl̄ vult chrg p̄
 om̄ibz et papulis loci p̄fecte p̄bat, ac si p̄o vult p̄
 p̄o, ut p̄bat, si sol̄ illi p̄bat, n̄ vult p̄
 si p̄agulos dicit, et hoc aut n̄ p̄bat chrg am̄ p̄
 papulis vult.

72

Ob̄ q̄ S. Chrg. apud dany. dicit, q̄z capz. aut unigae t̄ta
 et iactura, ut ob̄ hanc p̄bat (Qu) fieri, hōo lantago, q̄atret
 A S. Chrg. v̄ indicat chrg ad patendum p̄mittendum p̄o
 unica em̄ ad si p̄o vult, v̄ significat hanc ee unigem
 ad iactura, ut p̄bat, et vult, n̄ quid p̄bat, p̄bat
 p̄bat iactura, aliam alioquin p̄bat contra
 Composita v̄ neologosum p̄bat p̄bat
 Chrg in p̄bat dicit, et p̄o unico hoc p̄bat vult
 p̄bat, lantago p̄bat.

73

Ob̄ q̄to Chrg n̄ venit vocare iustos, sed peccatores, quibz
 p̄bat Misericordia et p̄bat manifestares: q̄o si
 Adamo n̄ peccante p̄bat peccasset, Chrg adnu vult
 Cum idem v̄ p̄bat, hanc h̄beret. A Chrg venit ad vo
 Cantos peccatores, n̄ quales, cumq̄, id quales, et ad p̄bat
 Qui p̄bat facientes, et occasione peccati originalis p̄bat
 si originale n̄ p̄bat n̄ p̄bat, id p̄bat v̄ p̄bat
 quales de facto vult
 Ob̄ q̄ p̄bat originali. P̄bat papa dicit, p̄bat
 papa p̄bat ut v̄ p̄bat, cum v̄ docet: q̄o tum Chrg
 p̄bat p̄bat n̄ dicit p̄bat, p̄bat p̄bat
 p̄bat p̄bat

De originali peccato Quod pena peccati in hac vita
 esse afflictiones, mors et alia mala in hac vita ardua.
 est non Quod pena peccati in altera vita. Sed ad hoc ut
 Christus satisfaceret rigaler pro originali peccato non erat nec
 agerebat, ut eadem, quae infantibus in Gybo peccati damni
 sustineant, cum gravis eius actio meritoria sufficeret.
 art. 4. an incarnatio facta sit ad satisfaciendum pro
 nobis et rigore iustitiae, et an de facto Christus ita
 satisfecerit

art. 4. et 5.

An Incarnatio facta sit ad satisfaciendum
 pro nobis et rigore Iustitiae et an
 de facto ita Christus
 Satisfecerit.

Hac occasione quarunt aliqui in genere huius, an possit
 dari iustitia rigorosa deus inter et hoc. nos vero eorum 4. 5.
 qua dicitur in tractatu de iure iustitiae, supponimus
 posse absolute et deus hoc et hoc deo sic obligari pro
 supposito huius alterius quarum in particulari de Christo in
 quibus, an ille fuerit obligatus deo et iustitia rigorosa
 ad satisfaciendum ipsi pro nobis, et deo an satisfactio illi
 habuerit obligationem ad satisfaciendum non modo digna
 quomodo curget de omni et iustitia laet requiritur. Si autem
 deus fuerit et iustitia obligatus Christus ad satisfaciendum
 illi acceptanda

Et ceterum ino. Ceterum de facto solus et iustitia
 rigorosa quibus obligatus. Sed ad satisfaciendum pronotum
 generalis. Ita hic cum fuerit. Dispositio. Sect. 5. ad. alij.
 quia de quibus aliorum. Quod est quod solus per
 fidei impione et consensu et acceptatione. Sed ultra se
 soluit hinc debitor ad satisfaciendum pro nobis. Quod
 ad hoc quibus et iustitia obligatus, quod enim quis per
 fidei impione et alium similem operibus et consensu et
 acceptatione cuiuslibet soluit se debitor loco illius qui
 si satisfacere poterit ad hoc obligaretur et iustitia, hoc
 ipso enim ipse obligatus et iustitia. autem vult per
 colligere et scriptura. Si enim Eclerastici et dicit.
 Gratia fidei futuris ne obliviscatur autem enim pro te ad pal.
 que locum repository de christo explicans ad habere et
 ait aply. melioris testamenti sponsor factus est Jesus
 et ad habere id. allegans verba per amptu. psal. 39
 ait de christo. Deo inagnitiam suam dicit. hostia et
 oblatio noluit, Ceterum autem aply. mibi. Holo cantonata
 pro peccato et tibi placuerunt, si. dicit ecce venio in
 Capite libri scriptura est de me, ut faciat. Ceterum vult
 tua. quibus verbis iudicari videtur factus quod Christus in
 ino per adventu iustitiam cum deo inicit de medietate
 genere humanum. hinc enim ita. Sed dicit. possit in eo
 Ceterum iniquitas sua non habet, iniquitates nostras ipse portavit.

Quod si alia ratio magis proprie verificatur, quae quatenus
 Christus suscepit in se onus seu obligationem pro nostris
 peccatis satisfaciendi, et unde et Christus in Scripturis
 saepe nostra peccata vocat sua, ut cum psal. vii. ait:
 Deus Deus meus quare me dereliquisti, et longe a salute
 mea verba delictorum meorum, in qua locum August. quomodo
 ait delictorum. Cum de illo oritur sit, qui peccatum
 non fecit, quod dicit meorum delictorum nisi quia pro
 delictis nostris ipse peccat et delicta nostra sua delicta
 fecit, iustitia sua nostras iniustitias faceret. ergo. quod
 quia huiusmodi satisfaciendi pro nobis videtur Christus
 magis esse gloriosus, cum es gloriosior sit Christus, quo
 et moleres plurimum vultum illa facta est.

De condicione satisfactionis Christi debuit esse conditiones
 ad satisfactionem et iustitiam rigorosa requisitas. ita auctores
 pro gelus. citati. Haec est gloria et aequalis illa fuit debito
 huius peccatis nostris, imo et superabundans, ubi alibi cum
 cor et certa dicunt, et nulla alia ostendi et quatenus in satisfactionem
 et rigore iustitiae requisita, quae si quaeratur, non Christi satis-
 factioni, ubi et iustitiae obsequia. potest, ubi conditiones
 illa referuntur.

De condicione obligatio in deus fuit et iustitiae obligatio Christi, et quod
 ut huius satisfactionem acceptaret. ita idem auctores aliter
 alii quae varii: aliosque univocum negantes, quod deus huius
 obligari potest et iustitiae rigorosa. Haec autem est, quia obligatio
 acceptatio satisfactionis deus Christus promissit, et velle pro
 nobis satis facere: promissis autem aliter facta sit condicione
 onerosa et ab eo impleta videtur obligatio iustitiae rigorosa
 in promittente: ergo alii: potest.

Nisi vero colligat quoniam ex noni. 26. locis citatis, quibusque
 Sicutque quod estis huiusmodi quibusque dei ad in sub pace
 pro nobis, creditur enim in fidei sub pace quod istam
 saltem laudem censet ipsimittere leges obligare, quod velut
 satisfactionem solutionem, si fuerit aqualem debito
 acceptare, et istam et verbum. Et si iura ad si possunt
 pro peccato ad sua, videbitur locum longam, et redder
 si in pace eius dirigat, pro eo, quod laboravit, ac cum
 videtur et laborabit, et si iura: unquam eorum ipse
 postavit, deo in partem ei gloriam. de hac quoque ratione
 quibusque pau inter et admittit multi s. potest, intelligunt
 illud. Et si possit a me et ratio huiusmodi hanc
 inquit possessionem una tenet terra. Nam quia versus
 hac sententia supposita melior venturum quod non ab his fecerit pro
 nobis et rigore iustitia, si numerum ista solvitur ut illis
 satisfactionis ducunt et iustitia acceptam, qua si n. d. iustit
 acceptam: quod solvitur obest.

Solvuntur obiectiones.

49.

Quod uno quod una gelus: non obligat et iustitia ad
 satisfactionem pro delicto alieno. quod nec estis plerumque
 obligat ad satisfactionem pro alieno, sicut nos pro peccato
 et in. ad. nisi quis alios se quibusque dei sub pace pro
 alio, et aliam ex parte aliquo ad id alio, et obligat. Nam
 se ex nego erat. Et de iure, qua estis pro nobis de libere
 quibusque ad exhibenda pro qua satis dicitur et probat
 misericordie et charitatis: ista dicitur fidei sub pace et
 habitus pro qua satis factiois erat atque de iustitia
 debet.

Dices. An Chrg. sine iussore se obligent pro nobis
 An n. aia pluit libere obligare pro nobis, satis faciendi
 qua qualis nos alias non sumus. Ede iudiciorum illa
 illu obligas. An se suscepit, quod alius non debet. Atter pro quo
 p. dicit. An nos n. non sumus obligare iustitiae. Absolutum
 Ede quoque pro nos. An peccatis, cum talis, abis factis nobis
 fuerit impossibilis, ad impossibile autem nemo obligetur: qd per
 Chrg. An ego. An i. An: n. alia libere se obligare qua
 qualis n. non sumus, si videri nobis quibus sufficiens ad
 praestanda satisfactio peccatis nostris, si postionata con-
 qua qualis nos de facto absumus absolute nego. An: n. qd
 qd nos de facto n. non sumus absolute obligare iustitiae ad
 satisfaciendum quibus pro nobis peccatis, unde liberat
 qd vides ad tale satisfactio sufficiens nobis de-
 fuerit qd si has em nos non sumus, nos quoque ad tale satis-
 factio sufficiens obligati, quare aene se Chrg. In qua
 Pide iustor pro nobis dicit se obligare ad faciendum, ad qd em
 nos obligati quibus se iustitia, si ad in nostra fuerit
 poterit.

Obtendo iustitia e virtus ad alterum, et nemo se coercere
 iustitia e se ipsa. qd Chrg n. sunt ex se iustitia obligati
 ad satisfaciendum deo, quia ipsemet erat deus. ne
 sufficit dicere, cum talis se considerat n. parte et
 iustitia e: ideoq. parte his obligari potuisse se iustitia
 proa enim e, qua se n. n. ha. dua ista persona per peccatum
 erat offensa. id est tres, ita omnia tribus erat satisfaci-
 endum et de facto omnibus illis quibus satisfaciendum atq.
 adeo Chrg. em satisfaciendum proa sua persona, n. ante ea
 iustitia, quia alias iustitia coerceret se ipsum, qd fieri n. potest.

Honor. aut iustitia e virtus ad alterum alteritate saltem
 nec enim alteritate per se in proposito seu ratione reguntur
 quamvis in christo unita sunt in una persona, duplex tamen saltem
 ratio divina et humana. ipsi ut ego sum non realiter in
 et per operatio in se ipsa saltem est sibi ipsi ut habent
 nam divina, tamen quae in se non offendit, et si in quocumque
 sibi ipsi saltem est, nam saltem est illa quae ad alterum
 alteritate seu distinctione non. Sed personae non
 quae alteritate sicut artes non agnoscunt, sed ad iustitiam
 et quamcumque alia virtutes ad alterum reguntur, in se
 videtur distinctione personarum, hoc in non obstat, quia
 ipse non intellexerat, quod sua ratio habet in se alterum
 et dominium personae actum, possunt in eodem proposito
 venire. Jam vero quod sufficit ad certitudinem iustitiae
 distinctio saltem namque ad voluntatem, sed est tamen quia
 hoc sufficit ad certitudinem actus religionis, certitudinem
 qualitativam, quae est ipsa virtutes ad alterum et a
 christo quae hoc certitudinem voluntatem, in qua se ipsa ut deum
 et cum enim quia illa alteritas namque ad voluntatem
 sufficit ad fundandam distinctionem iurium, cum in se ipso
 de potestas de suo placido seu voluntate alterum ad aliquid
 obligandi: quod sufficit enim ad iustitiam certitudinem
 et voluntas ad perpetua voluntas in se ipsa in quo voluntate.

42. Si res quaedam peccata per opera christi ad se ipsam
 enim ut hoc: quod saltem pro illis christi non sicut saltem
 sibi ipsi peccandi in namque tamen quae non offendit. Sed
 peccata namque peccati sicut et iniuria saltem christi ut Page
 tamen in saltem pro peccato sicut christi ut Page
 ut hoc, quamvis enim ut hoc fuerit offendit, idem 2

Chiq illi, qua erant quae humanitatis ipsis quatenus erant
procurare solia, si satisfecit sibi ipsi quae non sunt, penitus satis
fuit petto aut paulo pro huiusmodi, quae ipsi irrogata est ab
aliis hominibus, si illi tunc, qui et ipsi per se age iuribus, erat
offensu.

23

patris in mala parte et dicitur hanc in se dari iustitia rigorosa
inter patrem et filium: quod Chiq saltem in se iustitia
rigorosa se obligat patri ad satiationem, ipsi pro nobis
negotio aut. uterque iustitia in se: si inter illos dicitur iustitia
rigorosa procurare de utroque paternitatis et filiarum con. require
de illo alio utroque negotio, et procurare de utroque paternitatis
filiarum non potest inter eos dicitur iustitia rigorosa, quia in se
pater et filius quotales, ad se invicem habent eandem paternitatis ac
filiarum non est rigorosa, eorum non est dependens ab eorum benevolentia,
meritisque etiam, una nullo aliam non est obligatum, ea
aliam in utroque non est hanc dicitur, in inter patrem et filium dari
iustitia rigorosa, quia pater non adversus filium et vice versa
dicitur liberum, ut in alio rigorosa ad aliquam negotio, ut legibus
epos, bona aliqua fortuna, bona famam et aliam non est habere
voluntate ac perpetua velle in se aliam ipsi tribuendum non est dandi.

Chiq q. satisfactio christi est libera, non est iustitia
ad hanc illi si ea iustitia obligat: non est in se ad hanc
obligare. In se, quia christus fuit in se capax, ut aliam dicitur et
quod non est liber ad peccandum, peccasset autem si non est
obligat iustitia ad satisfaciendum pro nobis hanc peccat.
quod si hanc hanc obligat non est liber ad satisfaciendum. In
dicitur: Maj: satisfactio est est christi libera saltem mediate, de no
minative ac in sua causa con: est immediate, forte ac in se
negotio Maj: si est enim nostra actio, est est in se forte et
immediate libera, de nomine in se si est, hanc venit ab actu
alio negotio nobis immediate libero, a quo dicitur illa
efficiatur imperium, nam pro de nominatim libera saltem
mediate ac in sua causa: si est enim licet satisfactio
aliqua christi si est obligat iustitia non fuerit
immediate ac forte libera, in se libera saltem
immediate de nominative et in sua causa, si est in se

34

pacto liberum cum Deo iusto, quo Christus se obligavit
 pro peccatis facienda, quod quis non in seipso et in sua memoria
 lingua in virtute sua existens in actione illa factis
 factoria influat non minus, quam in actus nostros exteriori
 influat actus interiori, a quo illi imperantur in
 quod possit, ut nihilominus talis actus sit meritorius et
 factus factoria saltem si causa illa fuit posita liberum ob
 ipso operante et cum praevisione ac intentione
 alicuius affectus nostris illa facienda. Per transit
 Singulis namque nego. et dicitur: si non fuerit qui liberat, si
 Christus se ad aliquam satisfactionem determinate acceptam
 obligaret transit. si tunc inter terminos se obligaret
 ad aliquam nego. si et con. si enim Christus tunc se
 obligavit uti potuit se obligare ad peccata satisfactionem
 non vero quo ad modum, ut si se obligavit ad ponendam
 aliquam eiusdem satisfactionem aequalem nostris peccatis
 non tunc determinata de patiendis et moriendis pro nobis,
 si licet nostris obvenit praestare aliquam satisfactionem
 tunc fuit liber, ut hoc in illo modo pro nobis satisfaceret.
 pro cum quavis ipsius actus honesta fuerit aequalis
 nostris peccatis et sufficiens ad satisfaciendum nostris,
 hanc prout ad nullam earum determinate acceptam fuit
 obligatus, ita ad quodlibet earum determinate acceptam fuit
 fuit liber, et tunc habuit recte aliquam viam, ut
 per aliquam actionem satisfaceret. quod si vero
 obligavit se ad satisfaciendum per certas aliquas
 actiones, puta per passionem et nubes Crucis, tunc
 hanc obligationem adfuerunt ha ipsi immo iuste ac
 fuisse liber, nisi forte eorum, quatenus ad hunc
 liber fuit ad ponendas illas cum tanta intentione
 charitatis et hoc potius tempore quam alio.

Act 7. quia rda gelu: inter alias portiones ad satis factione 55
 quia et ex iudicia lali requiritur em ut fiat ab ipso appendente
 quia alias offensus n tenet acceptare: si chiq n fuit
 offensus, si offensus: qd n psumit pro nobis satisficere pigne.
 si nego Maj inter pignora, quia satis factis pigna fieri em
 et per fidei iussore, qui si qd dnt qdnt cum pignori creditoris
 et ab eode acceptatq, n p. si aliud p desit, satisfactis ab
 ipso praestita recurari, in dco rae Majon addita qd
 alias satisfactioe, offensus n tenet acceptare pascendo
 a pacto quo ante eode iam aliud pro fidei iussore acceptavit
 con. ppposito lali pacto nego.

Act 8. ad satisfactioe pigna et ex iudicia lali requiritur hae 56.
 em pignora ut fiat n ex acceptis bonis ab ipso cred. lora p
 ee aliud r hōrū, quia p creditor ex pns bonis debitoris est
 ee quo hic soluat, qd quada collusio nec debitor satis
 facit pigne. si pign creditor gratuito debitor remittit
 ab ipso chiq n pntal satisficere Deo ee bonis n acceptis
 et Deo, cum et ipso ora a Deo accepit: qd. si di: Maj requirit
 ut fiat ee bonis n acceptis ad aequata a solo creditore ranssal.
 requirit, ut fiat ee bonis nullo modo acceptis a creditore
 nego Maj. licet chiq ee suos acty bonos, per quos pro
 nobis satis fecit, accepit em a Deo, hō n accepit illora
 Deo solo in qua n caa adaequata, p pntal illos em pnt
 in qm et ipse fuit caa inadaequata illora, et quidem ita in
 eode influens, ut libret antecedenter libera potestae illos n
 elicendi n n elicendi: hoc vero hanc ppposuit ad satisficere
 per illos pro nobis qua ppposuit, si debitor bona a solo
 creditore accepit, hō em libetate illi pro ut placuerit
 utendi.

57

57. §. requiritur item ut satisfactio fiat in bonis ipsius
 creditoris, & a aliis, & hinc si placet satisfactio non
 et bonis ipsius Dei, cum sit actus satisfactorius Christi fuerit
 sub dominio proprio Dei, atque adeo inter ipsius dona. &
 ferentur in eis: Major requiritur ut satisfactio non fiat in
 bonis creditoris, tunc et nullo modo placet dominio ipsius
 in debitoris, trans: requiritur ut fiat in bonis, quales
 nullo modo sunt ipsius creditoris, nego Major. Satis igitur quod
 actus Christi in oppositione ad seipsum fuerit sub
 dominio proprio, in eis, uti quilibet aliquos, & domi-
 nium ipsum actum liberorum! Siquis actus Christi fuerunt
 quidem bona Dei qui erat creditor, at non tunc, & in Christi
 loco non erat debitor, unde non est, tunc non per illos fuerit
 igitur satisfactio & iustitia!

58

58. §. quo requiritur prout ea ut fiat in bonis, & aliunde
 debitis creditori, atque ceteris actus Christi erant aliunde debiti.
 Deo, puta titulo proprio domini, & aliter in quibus
 Major requiritur ut fiat in bonis, & aliunde debitis prout
 creditori trans, requiritur ut fiat in bonis, & aliunde debitis
 debitis aliunde creditori, nego Major. Hec ceteris actus Christi
 Deo sunt debiti remote, & sacrilegi actus, imo, in quibus
 illos exigere potest etiam ex alio titulo, si fuerint aliunde
 debiti prout, & in actu Deo, in quibus ipse Deus non voluit
 aliunde, & alio ex titulo actus illos exigere, quare nihilominus
 sunt Christi per illos satisfactio prout non est iustitia.

59

59. §. ad satisfactioem magna & publica requiritur ut non sit
 gratia creditoris. Sed satisfactio Christi non habet publicam
 gratiam Dei, quia ipse non est ipse, tunc quia cunctis publicis
 Deo favore et non voluit actus illos alio titulo, & ipse
 exigere, & tunc ex pacto se obligavit ad eos, et in

Satisfactione pro nostris peccatis accipiendos: qd si nego. huj. uolens
 se sub. requirit qd n. nihil ulla graa creditoris ampt. ad solut.
 solutione & satisfactio ne nego. sequente trans. itaq. qd satis
 factio nihil graa creditoris sequente portio ne. & valore
 operis satisfactorii et suppleto defectu dignitatis et aequalitatis
 cum debito ut si quis d. centum d. creditor d. lxxv. quinquaginta
 velut iudex ultro e. q. tenet, tunc per hanc solutione n. censet
 satisfieri dignos et ee iustitia uti illu quo ad aequalitatis debiti pte
 pars vero altera censet qualitate e. q. donata. al vero qd. satis
 factio nihil solu. alia graa creditoris antecedente solutione
 debito alias aequalis, n. per hoc denuit ee p. digno et ee iustitia
 talis. si enim p. creditor debenti centum del. mutuos
 alios centum ee quibz hic facere possit questu, nihil obest hanc
 graa creditoris, quo minq. ee questu tam facto utrumq. debito
 solvens ad aequalitatis satisficere censet qd. igne et ee iustitia
 quare licet opus antecedentes ad satisficere n. contropita
 et ipsi et nobis fecerit maxima graa, qd et aliud mirabit et
 fides p. p. q. d. h. n. et q. d. e. m. p. obligaverit ad accep.
 tando ab illo satisficere si posuerit aliqua debito nostro
 aequalis, hoc t. nihil obest, quo minq. satisficere ille
 p. fuerit ee ac de facto fuerit qd. igne et ee iustitia modo alias
 debito aequalis fuerit & dignior, uti res p. quib. nec alia
 p. h. d. sequent.

60.

Dices illa satisficere n. e. p. digno et ee iustitia qua tam
 supponit contracta gratia pte debiti per peccatus operati. &
 satisficere hui. supponebat tam gratia actio pte debiti
 per peccatus operati quia inter alia debita per peccatus
 contracta erat meritum, ut nobis n. daret. Complor, et hoc
 debito satisficere n. supponebat tam p. q. ee contracta. qd
 si. h. h. illa satisficere n. e. p. digno et ee iustitia
 qua tam supponit contracta gratia pte debiti qd. h. h. i.
 h. p. q. peccati et offensa transcat.

Populi perversa. Sola e falsa. qd. Maj: p[er] peccatu[m] q[ui]bus
 habet sine moribus in nobis perversans mota ea, qua
 contra tradi solent in tract. de peccatis, aliud n[on] e[st] quam
 peccatu[m] actuale. prolatu[m] q[ui]bus una dem f[er]re nega-
 satisfactoris gignat, et gratia[m] paraadi, et p[er]terem
 ipso nega[m] gignat satisfactoris e[st] par g[ra]t[ia]m p[er]uati
 h[ab]itu[m]. qd. per illud forte nam de p[er]p[et]uas tollit
 peccatu[m] h[ab]ituale, per qd. ita tollit d[icit]ta nega[m] quia ad
 destructione[m] totius sufficit quatuor ablat[is] cuiuscunq[ue] demus
 p[er]is. aliqui nega[m] gignat satisfactoris pro resp[ect]u peccati
 tollit forte ac p[er]p[et]uas per ip[s]a[m] satisfactoris
 gignat pro nobis facta. qd. tollit em peccatu[m] h[ab]ituale
 A nego Maj: ad p[er]uati. qd. qd. peccatu[m] h[ab]ituale p[er]uati
 dicit per nega[m] gignat satisfactoris, intelligat
 satisfactoris p[er]p[et]uas p[er]p[et]uas ip[s]is peccatois ~ salta
 morales p[er]p[et]uas et quide[m] a remote t[er]m[in]o et in actu imo, to
 em p[er]p[et]uas et in actu ~, satisfactoris autem Chri n[on] e[st] p[er]p[et]uas
 nostra, morales autem nostra p[er]p[et]uas et in actu ~ em
 n[on] e[st] p[er]p[et]uas p[er]p[et]uas, to immo fit talis per certa applica[m]o[n]e[m]
 lingua[m] gignat p[er]p[et]uas sub qua dem satisfactoris Chri pro
 no p[er]p[et]uas se acceptaturu[m] p[er]p[et]uas. quare per sola satisfactoris
 Chri n[on] dum tollit nega[m] gignat satisfactoris adeo qd.
 nec ip[s]u[m] peccatu[m] h[ab]ituale, ad hoc em requiritur certa
 applica[m]o[n]e[m], puta per sententia[m], actus Charitatis, ad q[ui]a cum
 n[on] dicitur respectu[m] o[mn]iu[m] peccatois nec p[er]p[et]uas, hinc per
 satisfactoris Chri nec p[er]p[et]uas nec o[mn]ia o[mn]ia h[ab]itu[m] peccata
 tollunt. q[ui]bus de ca[us]a morali. Live meritoria p[er]
 carnalis.